RETTENS DOM (Anden Afdeling)

9. oktober 2002 *

I sag T-134/01,

Hans Fuchs Versandschlachterei KG, Duisburg (Tyskland), ved advokaterne U. Schrömbges, L. Harings og C. Hütter,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Niejahr, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om, principalt, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM (6 713,28 EUR) med tillæg af 8% p.a. i renter fra den 1. marts 2000, subsidiært, at Bundesanstalt für Landwirtschaft und

* Processprog: tysk.

Ernährung tilpligtes at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM (6 713,28 EUR) med tillæg af 8% p.a. i renter fra den 1. marts 2000.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23. april 2002,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsregler

1 Rådets forordning (EF) nr. 2802/98 af 17. december 1998 om et program for levering af landbrugsprodukter til Den Russiske Føderation (EFT L 349, s. 12) fastsætter, at der skal stilles landbrugsprodukter til rådighed for Den Russiske Føderation.

2 Ifølge artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2802/98 fastlægges leveringsudgifterne, herunder til transport til havne eller grænseovergangssteder, eksklusive losning, og i givet fald udgifterne til forarbejdning i Fællesskabet, ved licitation, eller hvis der foreligger grunde, der står i forbindelse med aktionens hastende karakter eller vanskeligheder ved forsendelsen, ved begrænset udbud.

3 Ifølge artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2802/98 er Kommissionen ansvarlig for, at aktionerne gennemføres på betingelserne i forordningen.

4 Kommissionens forordning (EF) nr. 111/1999 af 18. januar 1999 om almindelige gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2802/98 (EFT L 14, s. 3), bestemmer i tredje betragtning, at

»af hensyn til en tilfredsstillende konkurrence mellem de forskellige operatører i Fællesskabet bør leverancerne af forarbejdede produkter og ligeledes leverancerne af produkter, der ikke er disponible på interventionslagrene, og som skal tilvejebringes på fællesskabsmarkedet, organiseres i to faser, således at der gives særskilt tilslag på fremstillingen af det forarbejdede produkt eller tilvejebringelsen af produktet på markedet og derefter på leveringen på det stadium, der er valgt for leverancen til modtagerlandet«.

5 Artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 111/1999 har følgende ordlyd:

»Licitationen kan vedrøre fastlæggelse af omkostningerne ved levering af produkter, der skal tilvejebringes på fællesskabsmarkedet. For en sådan leverance omfatter omkostningerne bl.a. produktets pris og omkostningerne ved emballering og mærkning af de produkter, der skal leveres på det i licitationsbekendtgørelsen fastsatte leveringsstadium, i overensstemmelse med de særlige licitationsbestemmelser.«

6 Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 111/1999 fastsætter, at buddene skal indgives skriftligt til interventionsorganet, der i henhold til forordningens artikel 6, stk. 1, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1125/1999 af 28. maj 1999 (EFT L 135, s. 41), for hvert parti sender Kommissionen en fuldstændig kopi af de to bedste modtagne bud.

7 I henhold til artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 111/1999, som ændret ved forordning nr. 1125/1999, underretter Kommissionen snarest tilslagsmodtageren og sender en kopi af beslutningen til det eller de interventionsorganer, der har modtaget buddene.

8 Ifølge artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 111/1999 forelægges betalingsanmodningen for leveringen interventionsorganet.

9 Artikel 16 i forordning nr. 111/1999 bestemmer:

»De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at afgøre enhver tvist som følge af gennemførelsen af, den manglende gennemførelse af eller fortolkningen af de nærmere bestemmelser vedrørende de leveringer, der gennemføres i henhold til denne forordning.«

10 Den 28. maj 1999 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1135/1999 om afholdelse af anden licitation for tilvejebringelse på fællesskabsmarkedet af svinekød til senere levering til Rusland (EFT L 135, s. 85).

11 Ifølge artikel 1 i forordning nr. 1135/1999 skal der afholdes licitation over omkostningerne ved levering af 40 000 tons svinekød i slagtekroppeækvivalent med de i bilag I angivne egenskaber og kvaliteter, der i henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 111/1999 skal leveres efter bestemmelserne i den pågældende forordning.

12 Artikel 2 i forordning nr. 1135/1999 bestemmer:

»For hvert parti omfatter leveringen:

a) køb af de produkter, der er fastsat i bilag I, og som skal tilvejebringes på fællesskabsmarkedet, og — når der er tale om ferske produkter — deres forarbejdning til kølevarer

b) emballering og mærkning af produkterne efter bestemmelserne i bilag I

c) produkternes levering ab kølehus i Fællesskabet på det sted, som tilbudsgiveren anfører i sit bud, lastet på transportmiddel inden for den i bilag II anførte frist

d) udlevering af produkter til transportøren inden påbegyndelsen af lastningen inden for en periode på mindst ti arbejdsdage fra de i bilag II fastsatte datoer. Ud over denne periode påhviler det beløb, der er anført i buddet efter artikel 7a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 111/1999, tilslagsmodtageren.

Buddet skal indeholde udleveringsstedets (kølelagerets) nøjagtige adresse, hvor alle produkter i et og samme parti skal forefindes. Dette sted skal være lettilgængeligt for transportørens overtagelse af produkterne og sikre lastning af 100 t pr. arbejdsdag.«

13 Artikel 6 i forordning nr. 1135/1999 har følgende ordlyd:

»Tilslagsmodtageren træffer de nødvendige forholdsregler for at sikre, at følgende certifikater ved udtagningen fremsendes til tilslagsmodtageren for transportens leverance:

— et veterinærcertifikat

— et oprindelsescertifikat

— et kvalitetscertifikat, og

— et sundhedscertifikat.

Udgifterne til fremskaffelse af disse certifikater afholdes af den tilslagsmodtager, der tilvejebringer produktet.

Disse certifikater udfærdiges efter de modeller, som de erhvervsdrivende på egen anmodning får tilsendt af Kommissionen.«

14 Forordning nr. 1135/1999 er blevet suspenderet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1248/1999 af 16. juni 1999 om suspension af den licitation, der blev iværksat ved forordning nr. 1135/1999 (EFT L 150, s. 23). Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1773/1999 af 10. august 1999 (EFT L 211, s. 46) er forordning nr. 1248/1999 blevet ophævet, og forordning nr. 1135/1999 er blevet ændret, bl.a. hvad angår de forskellige datoer, der var fastsat for indgivelse af bud samt for gennemførelsen af leveringen.

15 Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1955/1999 af 13. september 1999 om forsendelse af svinekød til Rusland (EFT L 242, s.13) blev der med hjemmel i forordning nr. 1135/1999 afholdt en licitation over omkostningerne ved levering af svinekød fra lagre i Fællesskabet til Rusland.

Sagens faktiske omstændigheder

16 Den 1. september 1999 afgav sagsøgeren til Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (herefter »BLE«), der er det tyske interventionsorgan, bud på tilvejebringelse af svinekød til Rusland i henhold til forordning nr. 111/1999 og nr. 1135/1999.

17 Ved beslutning af 14. september 1999 gav Kommissionen de bydende, der er nævnt i denne beslutnings artikel 1, tilslag for tilvejebringelsen. Ifølge denne beslutning modtog sagsøgeren tilslag på tilvejebringelsen af parti nr. 14, der udgjorde 1 000 tons halve kroppe.

18 Ved telefax af 15. oktober 1999 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin beslutning om at give selskabet Tour Trans Internationale Speditions GmbH (herefter »Tour Trans«) tilslag på transporten af sagsøgerens parti.

19 Ved udtagningen af partiet fra kølehuset i Zerbst (Tyskland) udleverede sagsøgeren 60 veterinærcertifikater til Tour Trans, herunder sundhedscertifikater, udstedt af veterinærtjenesten i Duisburg for de mængder, der var leveret til kølehuset i Zerbst, et oprindelsescertifikat udstedt af Duisburg Handels- og Industrikammer for en samlet mængde på 1 013 331,2 kg, samt et kvalitetscertifikat for den samme mængde udstedt af sagsøgeren.

20 Tour Trans var ikke enig i sagsøgerens fremgangsmåde og krævede derfor, at denne stillede de nødvendige dokumenter til rådighed for hvert transportmiddel, som Tour Trans anvendte. Tour Trans meddelte endvidere, at dersom sagsøgeren afslog, ville Tour Trans lade dokumenterne udstede for sagsøgerens regning.

21 Ved skrivelse af 20. oktober 1999 underrettede sagsøgeren Kommissionen om den uenighed, der var opstået mellem sagsøgeren og Tour Trans. Kommissionen svarede ved skrivelse af 25. oktober 1999 under henvisning til artikel 6 i forordning nr. 1135/1999, at den tilslagsmodtager, der tilvejebringer produkterne (herefter »tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen«), er forpligtet til at tilvejebringe de i denne bestemmelse foreskrevne certifikater for hvert af de anvendte transportmidler.

22 Ved skrivelse af 10. november 1999 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at Tour Trans ville sørge for at fremskaffe de nødvendige certifikater, men at udgifterne i forbindelse hermed i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1135/1999 påhvilede sagsøgeren, og at disse udgifter ville blive debiteret af BLE.

23 Den 26. november 1999 fremsendte Tour Trans en faktura på 13 130,04 tyske mark (DEM) til BLE for udgifterne til fremskaffelse af certifikater for hvert enkelt transportmiddel. Ved skrivelse af 1. marts 2000 meddelte BLE sagsøgeren, at det påhvilede sagsøgeren at betale beløbet på 13 130,04 DEM, og at det ville blive trukket fra det beløb, som sagsøgeren skulle have udbetalt.

24 Ved skrivelse af 2. maj 2000 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at virksomheden ikke var enig i, at BLE havde pålagt den disse udgifter, og sagsøgeren krævede, at det tilbageholdte beløb blev udbetalt.

25 Ved skrivelse af 4. august 2000 fremsendte Kommissionen en kopi af denne skrivelse til BLE og henviste til, at der skulle tilvejebringes certifikater for hvert transportmiddel. Kommissionen afsluttede denne skrivelse med en anmodning om, at BLE underrettede sagsøgeren herom.

26 Den 19. september 2000 fremsendte sagsøgeren gennem sine advokater en skrivelse til Kommissionen, hvori sagsøgeren opridsede argumenter til støtte for den opfattelse, at der ikke skulle tilvejebringes certifikater for hvert transportmiddel, men for hele partiet.

27 Ved skrivelse af 10. april 2001 besvarede Kommissionen sagsøgerens skrivelse under henvisning til de argumenter, den havde fremført i tidligere skrivelser.

Retsforhandlingerne

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juni 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag.

29 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til Rettens procesreglements artikel 64 anmodet parterne om at besvare skriftlige spørgsmål og at fremlægge nærmere bestemte dokumenter. Parterne har efterkommet anmodningerne.

30 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i offentligt retsmøde den 23. april 2002.

31 Under retsmødet har Retten anmodet Kommissionen om inden for en frist på to uger at fremlægge den tysksprogede udgave af oprindelsescertifikatsmodellen nævnt i artikel 6 i forordning nr. 1135/1999.

32 Som svar på denne anmodning har Kommissionen fremlagt skrivelse af 15. maj 2002.

33 Sagsøgeren er ikke fremkommet med bemærkninger til denne skrivelse inden for den fastsatte frist.

Parternes påstande

34 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM med tillæg af 8% p.a. i rente fra den 1. marts 2000.

— Subsidiært tilpligtes BLE at betale sagsøgeren 13 130,04 DEM med tillæg af 8% p.a. i rente fra den 1. marts 2000.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

36 Under henvisning til artikel 238 EF har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse, som indeholdes i en af Fællesskabet eller i en på dets vegne indgået offentligretlig eller privatretlig aftale, og at Retten i henhold til artikel 3 i Rådets afgørelse nr. 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1) i denne sag skal udøve denne kompetence.

37 Der foreligger ifølge sagsøgeren mellem sagsøgeren og Kommissionen et kontraktforhold, som omfatter voldgiftsbestemmelsen i artikel 16 i forordning nr. 111/1999, som følge af, at Kommissionen har antaget virksomhedens bud. Et sådant kontraktforhold er uadskilleligt forbundet med offentlige aftaler. I dom af 11. februar 1993 i sagen Cebag mod Kommissionen (sag C-142/91, Sml. I, s. 553) har Domstolen antaget, at der foreligger et kontraktforhold mellem Kommissionen og de bydende, da en væsentlig del af leveringen, nemlig prisen, bestemmes af buddene fra de bydende og af Kommissionens licitationstilslag.

38 Sagsøgeren har i den forbindelse endvidere henvist til artikel 24, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 1292/96 af 27. juni 1996 om fødevarehjælpspolitik og fødevarehjælpsforvaltning og om særlige aktioner til støtte for fødevaresikkerheden (EFT L 166, s. 1), der bemyndiger Kommissionen til at indgå kontrakter som led i fødevarehjælpeprogrammer.

39 Selv om Kommissionen samarbejder med de nationale interventionsorganer, er den bindende beslutning om tildeling af kontrakten i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 111/1999 efter sagsøgerens opfattelse forbeholdt Kommissionen. Ifølge principperne i dommen i sagen Cebag mod Kommissionen stiftes der ved beføjelsen til at træffe beslutning om en væsentlig del af leveringen, nemlig prisen, også et kontraktforhold mellem byderen og Kommissionen. De nationale interventionsorganer deltager kun i gennemførelsen af tilvejebringelsesforanstaltninger som hjælpeorgan til Kommissionen, hvilket ligeledes fremgår af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 111/1999.

40 Hvad angår rentepåstanden har sagsøgeren anført, at det ikke er nødvendigt særskilt at begrunde denne påstand, da rentekravet følger af hovedpåstanden og de almindelige retsprincipper, der er anerkendt af Retten.

41 Kommissionen har anført, at sagen bør afvises.

42 Kommissionen har for det første gjort gældende, at der ikke foreligger et kontraktforhold mellem Kommissionen og de bydende, dels da de forordninger, der finder anvendelse i denne sag, ikke omtaler et sådant, dels da tilvejebringelsesforanstaltningerne for størstedelens vedkommende er gennemført af medlemsstaternes interventionsorganer og således ikke direkte af Kommissionen.

43 Dommen i sagen Cebag mod Kommissionen, som sagsøgeren har henvist til, kan ikke påberåbes i denne sag, da forordningerne, der lå til grund for denne dom, materielt adskiller sig fra forordning nr. 2802/98 og nr. 111/1999. De almindelige bestemmelser vedrørende fødevarehjælpspolitikken i forordning nr. 1292/96

finder i modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, ikke anvendelse på de anfægtede foranstaltninger i denne sag. Forordning nr. 2802/98 indeholder ingen bestemmelser, der giver Kommissionen beføjelse til at indgå kontrakter. I modsætning til forordning nr. 1292/96 har forordning nr. 2802/98 hjemmel i artikel 37 EF, hvilket indebærer, at der er tale om en foranstaltning inden for den fælles landbrugspolitik.

44 Ifølge artikel 6 i forordning nr. 2802/98, der henviser til artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 94, s. 13), bærer Garantisektionen i Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) udgifterne til gennemførelsen af foranstaltningen. Det tilkommer i dette tilfælde medlemsstaterne at sikre gennemførelse af fællesskabsbestemmelser på deres områder. De nationale myndigheder handler således i princippet i eget navn og på eget ansvar.

45 Artikel 16 i forordning nr. 111/1999 kan ikke betragtes som en voldgiftsbestemmelse i artikel 238 EF's forstand, da de omtvistede forhold ikke er af kontraktmæssig art.

46 Kommissionen har tilføjet, at selv om søgsmålet skulle blive betragtet som et annullationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF til prøvelse af Kommissionens beslutning indeholdt i skrivelse af 29. marts 2001, skal det ligeledes afvises, da denne beslutning kun bekræfter en tidligere beslutning, der ikke er blevet anfægtet rettidigt.

47 Kommissionen har desuden gjort gældende, at påstanden om 8% i renter fra den 1. marts 2000 bør afvises, da stævningen ikke indeholder nogen begrundelse til støtte for denne påstand, hvilket er i strid med kravene i procesreglementets artikel 44, stk. 1.

Rettens bemærkninger

48 Først skal det undersøges, hvorvidt der i denne sag er et retsforhold mellem Kommissionen og sagsøgeren, og om dette forhold i givet fald er af kontraktmæssig art.

49 Ifølge artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2802/98 er Kommissionen ansvarlig for, at aktionerne, der består i at stille landbrugsprodukter til rådighed for Rusland, gennemføres. Ifølge bestemmelserne i artikel 6 i forordning nr. 111/1999 beslutter Kommissionen, om leveringen skal tildeles en bydende, mens interventionsorganernes opgave på dette stadium er begrænset til modtage og fremsende de bud, der er indgivet af de bydende, til Kommissionen. Beslutningen af 14. september 1999, hvormed sagsøgeren modtog tilslag på parti nr. 14, blev truffet af Kommissionen. I henhold til artikel 8, stk. 3, i samme forordning, er det alene Kommissionen, der kan give instrukser med henblik på at lette leveringens fortsættelse. Ifølge artikel 9 i samme forordning er Kommissionen ansvarlig for kontrol af leverancen. Endelig fremgår det af BLE's skrivelse af 1. marts 2000 til sagsøgeren, at BLE tilbageholdt et beløb på 13 130,04 DEM i overensstemmelse med en instruks fra Kommissionen af 10. november 1999.

50 Af disse bestemmelser og omstændighederne følger det, at der er skabt et retsforhold mellem Kommissionen som ordregivende myndighed og sagsøgeren i sin egenskab af tilslagsmodtager. Den omstændighed, at tilvejebringelsesforanstaltningerne delvis gennemføres af medlemsstaternes interventionsorganer, bl.a. hvad angår betaling af tilslagsmodtagerne i henhold til proceduren i artikel 10 i forordning nr. 111/1999, medfører ikke, at der ikke foreligger et retsforhold mellem Kommissionen og sagsøgeren.

51 Hvad angår kvalificeringen af retsforholdet mellem Kommissionen og sagsøgeren bemærkes det for det første, at de gældende forordninger, nemlig forordning nr. 2802/98, nr. 111/1999 og nr. 1135/1999, ikke indeholder nogen udtrykkelig

oplysning herom. Disse forordninger adskiller sig således på det punkt fra Rådets forordning (EØF) nr. 3972/86 af 22. december 1986 om politikken med hensyn til fødevarehjælp og forvaltning af denne hjælp (EFT L 370, s. 1), der fandt anvendelse i sagen Cebag mod Kommissionen, og fra forordning (EF) nr. 1292/96 (der erstattede forordning nr. 3972/86), hvori det udtrykkelig fastsættes, at fødevarehjælpen ydes på grundlag af forpligtelser i henhold til kontrakt.

52 Den omstændighed, at der ikke foreligger en sådan udtrykkelig kvalificering i de forordninger, der finder anvendelse i sagen, udelukker imidlertid ikke, at forholdet mellem Kommissionen og en tilslagsmodtager som sagsøgeren kan betragtes som et kontraktforhold.

53 I denne sag er der ved sagsøgerens bud og Kommissionens accept heraf opstået et retsforhold mellem de to parter, der medfører gensidige rettigheder og forpligtelser. Sagsøgeren har forpligtet sig til at levere en mængde svinekød på et angivet sted til et bestemt tidspunkt. Kommissionen har forpligtet sig til at betale den aftalte pris. Et sådant forhold opfylder betingelserne for, at der kan anses at foreligge en gensidig kontrakt (Rettens kendelse af 18.7.1997, sag T-44/96, Oleifici Italiani mod Kommissionen, Sml. II, s. 1331, præmis 33-35, og af 3.10.1997, sag T-186/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1633, præmis 41-44).

54 At der foreligger et kontraktforhold mellem Kommissionen og sagsøgeren, bekræftes af voldgiftbestemmelsen i artikel 16 i forordning nr. 111/1999, hvoraf det fremgår, at De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at afgøre enhver tvist som følge af gennemførelsen af, den manglende gennemførelse af eller fortolkningen af de nærmere bestemmelser vedrørende de leveringer, der gennemføres i henhold til denne forordning. Denne voldgiftsbestemmelse har nemlig kun mening, hvis der foreligger et kontraktforhold mellem Kommissionen og en tilslagsmodtager som sagsøgeren.

55 Af de foregående betragtninger følger, at sagsøgerens påstand i henhold til artikel 16 i forordning nr. 111/1999 og artikel 238 EF kan realitetsbehandles.

56 Vedrørende realitetsbehandlingen af den accessoriske rentepåstand bemærkes, at det i medlemsstaternes retssystemer er almindelig anerkendt, at en forsinket betaling forvolder et tab, som fordringshaveren skal have erstattet. Ligeledes bestemmer artikel 78 i De Forenede Nationers konvention om internationale køb, at hvis en af parterne ikke betaler købesummen eller et andet forfaldent beløb, er den anden part berettiget til at kræve renter af beløbet. Fællesskabsretten anerkender en sådan erstatningsforpligtelse som et almindeligt retsprincip (jf. f.eks. dom af 4.10.1979, sag 238/78, Ireks-Arkady mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2955, præmis 20, og af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 32, samt Rettens dom af 16.7.1998, forenede sager T-202/96 og T-204/96, Von Löwis og Alvarez-Cotera mod Kommissionen, Sml. II, s. 2829).

57 Eftersom den accessoriske påstand vedrører betaling af morarenter, der er en erstatning, der er ansat generelt til et fast beløb, skal påstanden ikke særligt begrundes og kan derfor realitetsbehandles.

Realiteten

58 Principalt vedrører sagsøgerens påstand opfyldelse af kontrakten indgået mellem sagsøgeren og Kommissionen. Anbringendet om, at forordning nr. 111/1999 og

nr. 1135/99, navnlig artikel 6 i forordning nr. 1135/1999, er fortolket forkert, er det eneste anbringende, der anføres til støtte for denne påstand.

59 Subsidiært er sagsøgerens påstand en erstatningspåstand. Anbringendet om en tilsidesættelse af oplysningspligten forud for kontraktens indgåelse er det eneste anbringende, der er anført i den sammenhæng.

Parternes argumenter

60 Sagsøgeren har gjort gældende, at tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1135/1999 er forpligtet til at fremskaffe certifikater til den tilslagsmodtager, der forestår transporten (herefter »tilslagsmodtageren for transport«), »ved udtagningen«. Henvisningen til dette tidspunkt tyder på, at de i bestemmelsen nævnte dokumenter er de dokumenter, der er egnede til at sikre varens lovmæssighed på dette tidspunkt. Artikel 6 vedrører kun licitationen vedrørende tilvejebringelsen og ikke videretransporten til Rusland. Da tilslagsmodtageren for transport, på grundlag af de af sagsøgeren tilvejebragte certifikater kunne udfærdige transportdokumenter for hvert transportmiddel, er sagsøgeren af den opfattelse, at virksomheden opfyldte sine forpligtelser. I henhold til artikel 6 er der således hverken en forpligtelse til at fremskaffe certifikater til tilslagsmodtageren for transport for hvert transportmiddel eller til at bære udgifterne til fremskaffelsen af disse certifikater.

61 Den fortolkning, der er blevet fremført af Kommissionen, er uforenelig med betydningen af og formålet med artikel 6 i forordning nr. 1135/1999. Opdelingen af licitationen i to separate dele giver sig ligeledes udslag i to separate kategorier af forpligtelser. Tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen skal kun sørge for, at varerne stilles til rådighed med et i forordningen fastsat niveau af disponibilitet, der skal være opfyldt »ved udtagningen«, hvorefter sagsøgerens forpligtelser

ophører. Udgifterne forbundet med senere skridt skal ikke bæres af tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen, men skal derimod bæres af tilslagsmodtageren for transport.

62 Sagsøgeren har gjort gældende, at det er faktisk og retligt umuligt at stille certifikater til rådighed for hvert anvendt transportmiddel. Sagsøgeren kan ikke få oplysninger om f.eks. hvert transportmiddels type, antal og egenskaber. Det er kun tilslagsmodtageren for transport, der vil være i stand til at definere disse parametre. Kommissionens fortolkning pålægger tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen en urimelig byrde, da tilslagsmodtageren for transport kan vælge transportmidlet uden at tage hensyn til tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen. Da sagsøgeren gav sit bud, var virksomheden hverken i stand til at vide, hvilke dokumenter tilslagsmodtageren for transport havde brug for, eller hvilke udgifter disse ville medføre.

63 Det følger ligeledes af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1955/1999, at tilslagsmodtageren for tilvejebringelsens forpligtelser ophører ved leveringen af varen ved kølelageret.

64 Endelig opregner artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 111/1999 som omkostninger på leveringsstadiet navnlig produktets pris og omkostningerne ved emballering og mærkning og ikke omkostninger for udfærdigelsen af dokumenter til den senere transport af varen.

65 Kommissionen har påberåbt sig artikel 5, stk. 1, litra g), i forordning nr. 111/1999, hvorefter budprisen skal tage hensyn til omkostninger ved transport og oplagring indtil det i licitationsbekendtgørelsen fastsatte leveringsstadium. Ifølge artikel 2, litra c), i forordning nr. 1135/1999 omfatter levering, at produkterne leveres lastet på transportmidlerne. I den forbindelse skal artikel 6 i

forordning nr. 1135/1999 fortolkes således, at de deri anførte certifikater skal udfærdiges for hvert anvendt transportmiddel, og at omkostningerne herfor skal bæres af tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen.

66 Gennem henvisningen til certifikatmodellerne i artikel 6, sidste stykke, i forordning nr. 1135/1999, er disse indirekte blevet en integreret del af artikel 6. Disse modeller efterlader ingen tvivl om, at certifikaterne skal udfærdiges for hvert anvendt transportmiddel.

67 Kommissionen har erkendt, at det er nødvendigt, at tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen samarbejder med tilslagsmodtageren for transport. Med henblik herpå meddelte Kommissionen i skrivelse af 15. oktober 1999 til sagsøgeren navn og adresse på tilslagsmodtageren for transport.

68 Kommissionen har anført, at forordning nr. 1955/1999, der er gældende for forsendelse af svinekød til Rusland, ikke indeholder nogen bestemmelser svarende til artikel 6 i forordning nr. 1135/1999, og at der således ikke er nogen regler om, at tilslagsmodtageren for transport skal bære omkostningerne ved fremskaffelse af de pågældende certifikater.

69 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argument om, at sagsøgeren ikke var i stand til at udstede certifikaterne, og anført, at ingen af tilslagsmodtagerne i den pågældende licitation, ud over sagsøgeren, har haft problemer med udarbejdelsen af de nødvendige certifikater.

Rettens bemærkninger

70 Parterne er nærmere bestemt uenige om, hvorvidt sagsøgerens forpligtelser som tilslagsmodtager for levering af produkterne omfatter overdragelse for egen regning af certifikater for hvert transportmiddel til Tour Trans som tilslagsmodtageren for transport.

71 Det skal for det første fastslås, at det er ubestridt mellem parterne, at sagsøgeren ved udtagningen af partiet fra kølehuset har udleveret 60 veterinærcertifikater, herunder sundhedscertifikaterne, et oprindelsescertifikat og et kvalitetscertifikat, til Tour Trans, og at Tour Trans har kunnet erhverve de nødvendige certifikater til transporten på grundlag af de certifikater, som sagsøgeren har udleveret til virksomheden.

72 For det andet bemærkes, at det af artikel 6, første afsnit, i forordning nr. 1135/1999, fremgår, at der ved udtagningen af produkterne skal fremsendes fire typer af certifikater, der ifølge bestemmelsens ordlyd skal udfærdiges i ét eksemplar, og at bestemmelsen ikke udtrykkelig nævner, at tilslagsmodtageren for levering af produkterne har en forpligtelse til at fremsende certifikater for hvert transportmiddel, som tilslagsmodtageren for transport agter at anvende.

73 En sådan forpligtelse følger heller ikke af artikel 2 i samme forordning eller af artikel 2, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, litra g), i forordning nr. 111/1999, som

ændret ved forordning nr. 1125/1999, der fastsætter, hvilke ydelser der skal præsteres af tilslagsmodtageren for levering af produkterne.

74 Under disse omstændigheder er alene en henvisning — uden forudgående oplysning herom — i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 1135/1999 til modeller, som de erhvervsdrivende på egen anmodning får tilsendt af Kommissionen, ikke tilstrækkeligt til at pålægge tilslagsmodtagere for levering af produkterne en yderligere forpligtelse ud over de forpligtelser, der er følger af de gældende bestemmelser. Det er ikke rimeligt, at disse tilslagsmodtagere skulle være forberedt på, at disse modeller ville indebære en udvidelse af deres forpligtelser, så meget desto mere da modellerne, som der henvises til i artikel 6 i forordning nr. 1135/1999, ikke forelå på tysk, i modsætning til hvad Kommissionen har anført i sin skrivelse af 15. maj 2002 til Rettens Justitskontor. Det er med andre ord ikke blevet en integreret del af den kontrakt, der indgået mellem parterne, at tilslagsmodtageren for levering af produkterne skal fremsende certifikater for hvert transportmiddel, som tilslagsmodtageren for transport agter at anvende.

75 Kommissionens argument om, at forordning nr. 1955/1999 om forsendelse af svinekød til Rusland ikke indeholder nogen bestemmelser svarende til artikel 6 i forordning nr. 1135/1999, hvorfor der ikke er nogen regler om, at tilslagsmodtageren for transport skal bære omkostningerne vedrørende fremskaffelsen af de pågældende certifikater, er uden betydning herfor. At forordning nr. 1955/1999 ikke indeholder en sådan bestemmelse, medfører nemlig ikke, at tilslagsmodtageren for tilvejebringelsen af produkter for egen regning skal fremsende fire typer af certifikater for hvert transportmiddel, der agtes anvendt.

76 Heraf følger, at sagsøgeren ikke har tilsidesat sine kontraktmæssige forpligtelser, således som disse er fastsat i de gældende forordninger, og at beløbet på 13 130,04 DEM derfor ikke uden grund kan pålægges sagsøgeren.

77 Der skal således gives sagsøgerens medhold i den principale påstand.

78 Det beløb, som Kommissionen skylder, skal pålægges morarenter fra den 2. maj 2000, hvor sagsøgeren fremsatte krav om betaling af det skyldige beløb, og til fuld betaling sker. For så vidt angår spørgsmålet om, hvilken årlig rentesats der skal anvendes på morarenterne, finder Retten, at rentesatsen skal beregnes på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats for de primære markedsoperationer, som var gældende på de forskellige tidspunkter i den pågældende periode, forhøjet med to procentpoint.

79 Da sagsøgeren har fået medhold i sin principale påstand, er det ikke længere nødvendigt at træffe afgørelse om den subsidiære påstand.

Sagens omkostninger

80 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren 6 713,28 EUR med tillæg af morarenter fra den 2. maj 2000, og til fuld betaling sker. Rentesatsen, der skal anvendes på morarenterne, beregnes på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats for de primære markedsoperationer, som var gældende på de forskellige tidspunkter i de pågældende perioder, forhøjet med to procentpoint.**

2) **I øvrigt frifindes Kommissionen.**

3) **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Moura Ramos Pirrung Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 2002.

H. Jung

Justitssekretær

R.M. Moura Ramos

Afdelingsformand